

Senajo Ažuolo istorija

Seniai, labai seniai, beveik prieš 200 metų, buvo graži rudens diena, paukščiai skrido į šiltus kraštus. Paukščių pulko vadas nešėsi gilę snape ir pametė. Toje vietoje išdygau aš – Ažuolas.

Mergaitė, vardu Marytė, rado mane, saugojo ir kartu su manim augo. Kai užaugau didelis ir stiprus, ji pasikabino virves ant mano šakų ir pasidarė sūpynes. Laikui bėgant ji pasistatė čia namelį.

Kai mergaitė užaugo ir turėjo savo vaikų, papasakojo jiems, kaip ir iš kur atsiradau aš – plačiašakis Ažuolas. Žmonės pasiėmė po mano gilę, pasodino, laistė, saugojo, rūpinosi. Tai persidavė iš kartos į kartą.

Dabar man neramu, kertami medžiai, iš kurių gaminami baldai. Niekas taip nebesaugo gamtos kaip anksčiau, ir ji nyksta. Žmonės apie jų egzistavimą žino tik iš knygų ir senyvų žmonių pasakojimų, dar kažkiek pasimoko mokykloje. Jiems yra labai sunku ir skaudu prisiminti, kokie neperžengiami miškai buvo seniau.

Mano prosenelė prisimena, kaip gražiai buvo ažuolai susodinti. Tą miškelį vadino ažuolynu. Visi jį mylėjo, bet ypač brangus buvo senolei. Čia ji galėjo pabėgti nuo visų sunkumų, pabūti su savimi ir gamta. O aš, senas Ažuolas, nebegaliu pabėgti niekur, nes visur dabar miestai. Gamtos jau nebelikę, nebent kokia nors gėlė ant mamos kambario palangės.

Gražvydas Marcinkevičius

4 klasė

Vilkaviškio r. Kazimiero Baršausko mokykla-daugiafunkcis

centras Keturvalakių skyrius

Mokyt. Rima Dambrauskienė